

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Bc. N.K.**, bytem ..., *zastoupené JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary*, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **21. 9. 2016, čj. 41539/16/5100-41453-711845**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Správní orgány nevyhověly návrhu žalobkyně na vyloučení majetku z daňové exekuce a majetek sepsaný do protokolu o průběhu soupisu věcí čj. 40551/16/2401-80542-404916 z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na prodej movitých věcí ze dne 21. 10. 2015, čj. 861303/15/2401-80542-404916, nevyloučily [rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 26. 2. 2016, čj. 133701/16/2401-80542-404916, ve spojení s rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 9. 2016, čj. 41539/16/5100-41453-711845].

Vyloučení majetku z daňové exekuce je upraveno zejména v § 179 daňového řádu.

II. Řízení před správními orgány

Dne 23. 1. 2015 pod čj. 104500/15/2401-80542-403217 Finanční úřad pro Karlovarský kraj podle § 180 odst. 1 daňového řádu vyzval žalobčina otce Š.K. k podání prohlášení o majetku, v němž byl dlužník povinen uvést mimo jiné movité věci, které vlastní, popřípadě na nichž má spoluvlastnický podíl, s výjimkou věcí, které nepodléhají výkonu rozhodnutí, a místo, popřípadě osobu, u které se nacházejí. V odůvodnění výzvy k podání prohlášení o majetku se uvádí, že daňový subjekt do dne vydání této výzvy neuhradil splatné a vykonatelné nedoplatky ve výši 2.423.788,40 Kč, od 1. 6. 2012 daňový subjekt neuhradil dobrovolně ze svých nedoplatků ničeho a daňovou exekuci z účtů u poskytovatele platebních služeb byla vymožena pouze částka 27.012,60 Kč. Daňový subjekt byl v této výzvě poučen mimo jiné i o neúčinnosti právních jednání dlužníka stanovené v § 180 odst. 6 daňového řádu. Zásilkou s uvedenou výzvou převzal adresát Š.K. dne 5. 2. 2015.

Při ústním jednání dne 14. 9. 2015 daňový subjekt Š.K. předložil správci daně *Soupis majetku Š.K. a manželky J.K. (SJM)*, který je přílohou protokolu o tomto jednání sepsaného uvedeného dne pod čj. 774738/15/2401-80542-404916. Na otázku správce daně, zda má nějaký movitý majetek, daňový subjekt odpověděl, že vše je uvedeno v příloze tohoto protokolu. V položce 5. Soupisu majetku Š.K. a manželky J.K. (SJM) je uvedeno: *RD..., včetně standard. vybavení (zástava – úvěr banka, ručení za úvěr Š.K. jun.)*. Tento soupis majetku je datován dne 14. 9. 2015 a vlastnoručně podepsán daňovým subjektem Š.K. (legalizace provedena Českou poštou, s.p.).

Exekucním příkazem na prodej movitých věcí Finanční úřad pro Karlovarský kraj dne 21. 10. 2015 pod čj. 861303/15/2401-80542-404916 nařídil vůči dlužníkovi Š.K. daňovou exekuci prodejem movitých věcí.

V daňové exekuci nařízené vydáním exekučního příkazu ze dne 21. 10. 2015, čj. 861303/15/2401-80542-404916, provedl Finanční úřad pro Karlovarský kraj dne 28. 1. 2016 soupis věcí. Spolu s dalšími osobami byl soupisu přítomen dlužník Š.K. a jeho dcera Bc. N.K.. Daňový subjekt uvedl, že vlastnické právo na veškeré vybavení svědčí jeho dceři Bc. N.K. Uvedená osoba byla poučena o právu podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 daňového řádu. Bc. N.K. předložila daňovým exekutorům darovací smlouvu označenou jako *Darovací smlouva na celý, veškerý majetek vzor* ze dne 1. 8. 2015. Vzhledem k tomu, že tato darovací smlouva byla vyhotovena dne 1. 8. 2015 a v prohlášení o majetku ze dne 14. 9. 2015, čj. 774738/15/2401-80542-404916, ani v protokolu o jednání ze dne 11. 11. 2015, čj. 905933/15/2401-80542-404916, toto nebylo uvedeno, přistoupil správce daně k soupisu movitých věcí. Součástí protokolu o průběhu soupisu věcí je příloha obsahující soupis věcí s uvedením pořadového čísla věci, jejího stručného popisu a předpokládaného výtěžku z prodeje (bližší viz protokol o soupisu věcí vyhotovený správcem daně dne 28. 1. 2016 pod čj. 40551/16/2401-80542-404916 s přílohou č. 1 *Soupis movitých věcí*).

Dne 9. 2. 2016 žalobkyně Bc. N.K. podala Finančnímu úřadu pro Karlovarský kraj návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce ve vztahu ke všem položkám (tj. k položkám č.

1 až 23) soupisu movitých věcí – příloze č. 1 k protokolu o soupisu věcí vyhotoveného správcem daně dne 28. 1. 2016 pod čj. 40551/16/2401-80542-404916. Rozhodnutím ze dne 26. 2. 2016, čj. 133701/16/2401-80542-404916, Finanční úřad pro Karlovarský kraj návrhu žalobkyně na vyloučení majetku z daňové exekuce podanému dne 9. 2. 2016 nevyhověl a majetek sepsaný do protokolu o průběhu soupisu věcí čj. 40551/16/2401-80542-404916 z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na prodej movitých věcí ze dne 21. 10. 2015, čj. 861303/15/2401-80542-404916, nevyloučil. Proti tomuto rozhodnutí správce daně se žalobkyně odvolala. Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2016, čj. 41539/16/5100-41453-711845, Odvolací finanční ředitelství odvolání žalobkyně zamítlo a odvoláním napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 26. 2. 2016, čj. 133701/16/2401-80542-404916, potvrdilo.

III. Žaloba a další vyjádření žalobkyně

V žalobě žalobkyně poukazuje na to, že (i) řízení je postiženo procesní vadou, která mohla mít za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí ve věci, (ii) správní orgán dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a (iii) na základě těchto nesprávných a nedostatečných skutkových zjištění spočívá rozhodnutí na nesprávném právním posouzení.

Žalobkyně namítá, že jí obsah výzvy k podání prohlášení o majetku ze dne 23. 1. 2015, čj. 104500/15/2401-80542-403217, údajně doručené daňovému dlužníku dne 5. 2. 2015, nebyl znám. Žalobkyně měla a má na adrese ..., svůj trvalý pobyt. Využívala tedy byt na této adrese k uspokojování základních životních potřeb. Předmětné vybavení domácnosti tedy využívala dávno před zahájením daňové exekuce na daňového dlužníka.

Žalobkyně tedy dne 1. 8. 2015 sjednala a podepsala darovací smlouvu ve vztahu k přijetí daru, kterým bylo veškeré zařízení rodinného domu na adrese ... V tomto ohledu jí dle jejího názoru svědčí dobrá víra, neboť nic nenasvědčovalo tomu, že by nemohla přijmout dar od daňového dlužníka. Vybavení domácnosti ve standardní podobě, které bylo zahrnuto do soupisu daňové exekuce, dle jejího názoru patřilo pod kategorii uspokojování základních životních potřeb, tedy to tvořilo výjimku z neúčinnosti právního jednání. Tyto věci již před datem 23. 1. 2015 žalobkyně užívala jako vlastní. Darovací smlouva ze dne 1. 8. 2015 přitom pouze písemně potvrzovala převod vlastnictví těchto movitých věcí na její osobu. Z těchto důvodů tedy žalobkyně nepovažuje darovací smlouvu za neúčinné právní jednání.

Správce daně musí být velice obezřetný při posuzování, zda jím exekucí postižený majetek nepřipouští provedení exekuce, pokud vlastnické právo svědčí třetí osobě. Touto osobou je žalobkyně, která v předmětném bytě na adrese ..., bydlí, v průběhu soupisu majetku v daňové exekuci byla zastížena v tomto bytě, v bytě se nacházelo rovněž její dítě. Na základě darovací smlouvy ze dne 5. 11. 2015 je dále nesporné, že žalobkyně nabyla pozemek p.č. 216/12, jehož součástí je dům č.p. 108, v k.ú. Všeborovice, správce daně tedy vnikl do objektu, který bez jakýchkoliv pochybností vlastní právě žalobkyně (*důkaz: darovací smlouva ze dne 5. 11. 2015*).

Pokud u správce daně vzniknou obavy, třeba jen nepodložené jednoznačnými důkazy, že by důvod k vyloučení majetku z exekuce mohl existovat, je zřejmé, že ex officio takový

majetek vyloučí a exekuci v odpovídajícím rozsahu zastaví, či do skončení řízení odloží (viz Kobík – Kohoutková: Daňový řád s komentářem 2013, ANAG 2013). V této souvislosti zastává žalobkyně názor, že v případě pochybností je naopak povinností správce daně věci, jímž svědčí vlastnická práva třetích osob, z daňové exekuce vyloučit. Vadným rozhodnutím totiž správce daně může způsobit škodu sám sobě, potažmo veřejnému rozpočtu.

Darovací smlouva ze dne 1. 8. 2015 splňuje veškeré náležitosti dle občanského zákoníku. Jedná se o platné a účinné právní jednání. Ve smyslu § 2055 občanského zákoníku se darovací smlouvou bezplatně převádí vlastnické právo k věci obdarovanému. Ve smyslu § 2058 občanského zákoníku může dárce darovat třeba i všechn svůj současný majetek. To se i stalo, dle projevu vůle ve smyslu čl. II. darovací smlouvy je darován veškerý současný majetek dárce, který dárce vlastnil. Tím je i veškeré zařízení rodinného domu na adrese ..., jak toto stanovuje výslovně čl. I. darovací smlouvy (*důkaz: darovací smlouva ze dne 1. 8. 2015*).

Ve vyjádření ze dne 15. 11. 2016, jímž k výzvě soudu doplnila návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, žalobkyně uvedla, že z obsahu prvoinstančního rozhodnutí se podává, že jí byl darován celý rodinný dům dle darovací smlouvy ze dne 5. 11. 2015. Akt darování příslušných movitých věcí pak byl proveden v ústní podobě a jejich předáním žalobkyni jejím otcem již dne 5. 11. 2015. Je zcela zřejmé, že k aktu darování movitých věcí není zapotřebí žádného výslovného písemného právního jednání, jak uvádí správce daně v protokolu a v prvoinstančním rozhodnutí. K této okolnosti (aktu darování movitých věcí) navrhuje žalobkyně výslech svého otce Š.K.

V replíce ze dne 14. 12. 2016 žalobkyně zastává názor, že neměla prakticky možnost se bránit proti soupisu movitých věcí, které se nacházejí v domě na adrese ..., který užívá. Podotýká, že tyto movité věci byly již v ústní podobě darovány její osobě v okamžiku, kdy jí byl darován celý rodinný dům dle darovací smlouvy ze dne 5. 11. 2015. Žalobkyně ve shodě se svým podáním ze dne 15. 11. 2016 zastává stanovisko, že předmětné věci byly a jsou trvale používány žalobkyní s tím, že k nim má citový vztah a rozhodně se u těchto věcí jedná o kategorii majetku sloužícího k uspokojování základních životních potřeb žalobkyně, popřípadě předtím daňového dlužníka. Akt darování příslušných movitých věcí tedy nespadal pod zákaz převodu vlastnictví ve smyslu § 180 odst. 6 daňového řádu. Aby mohla žalobkyně účinnost právního jednání coby obdarované dokázat, opětovně navrhuje výslech svých rodičů Š. a J. K.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Odvolací finanční ředitelství se k žalobě písemně vyjádřilo tak, že k námitce žalobkyně, že jí obsah výzvy k podání prohlášení o majetku nebyl znám, uvedlo, že smysl zákazu činit právní úkony týkající se majetku daňového dlužníka tkví ve snaze uchránit majetek nezbytný pro uspokojení vymáhané pohledávky před účelovým jednáním daňového dlužníka, jenž by se snažil zachovat svůj majetek tím, že jej převede na třetí osoby. Porušení zákazu činit právní úkony zmenšující dlužníkovu majetkovou sféru nemají za následek absolutní neplatnost právního úkonu, ale jeho relativní neúčinnost. Tato neúčinnost nastává již v důsledku samotného porušení zákazu, a není proto zapotřebí se jí vůči daňovému dlužníku dovolat nebo ji uplatnit odpůřcí žalobou. Relativní neúčinnost znamená, že právní

úkon je platný, avšak ve vztahu ke správci daně a dalším osobám, jež mají vůči daňovému dlužníkovi pohledávku přiznanou exekucí titulem, postrádá právní účinky. V důsledku toho se správce daně a tyto další osoby mohou exekučně hojit na majetku, který neúčinným právním úkonem ušel z dlužnickovy majetkové sféry tak, jako by i nadále náležel daňovému dlužníkovi. Exekuce bude směřovat proti tomu, kdo majetek z neúčinného právního úkonu nabyt, přestože exekuční titul zní proti daňovému dlužníkovi. Žalobní námitka je tedy na základě výše uvedeného irelevantní, a to i v případě, že žalobkyně, jak sama tvrdí, jednala v dobré víře. Toto tvrzení se však jeví přinejmenším diskutabilní už jen vzhledem k rodinnému vztahu daňového dlužníka a žalobkyně. Uzavření darovacích smluv se spíše jeví jako zcela účelové s cílem nezaplatit daňový nedoplatek evidovaný správcem daně.

K žalobní námitce, že předmětné movité věci žalobkyně užívala již před datem 23. 1. 2015, žalovaný uvedl, že na adrese ..., má zapsaný trvalý pobyt více osob. Vybavení nemovité věci tak neužívala pouze žalobkyně, ale i např. daňový dlužník Š.K., který předmětnou nemovitou věc dle výpisu z katastru nemovitostí ke dni vydání výzvy k podání prohlášení o majetku vlastnil. Pokud má žalobkyně za to, že již v inkriminovanou dobu disponovala výhradním vlastnickým právem k předmětnému vybavení nemovité věci, je na ní, aby tvrdila skutečnosti, z nichž vyplývá existence jejího práva, které nepřipouští výkon rozhodnutí, a aby je rovněž prokázala.

Nelze ani souhlasit s tvrzením žalobkyně, že sepsaný movitý majetek patří do kategorie uspokojování základních životních potřeb. Žalovaný jen obecně uvádí, že prvostupňový správce daně sepsal do protokolu o soupisu věcí pouze takové movité věci, které neslouží k uspokojování základních životních potřeb (viz protokol o soupisu věcí ze dne 28. 1. 2016, čj. 40551/16/2401-80542-404916).

Právní jednání daňového dlužníka učiněné prostřednictvím darovacích smluv ze dne 1. 8. 2015 a 5. 11. 2015, na základě kterých převedl nemovitou věc zapsanou v katastru nemovitostí na LV č. 145 v k.ú. Všeborovice (se všemi součástmi a příslušenstvím, nikoli vybavením) na žalobkyni, je vůči správci daně ex lege neúčinné, přičemž se může jevit rovněž jako zcela účelové s cílem nezaplatit daňový nedoplatek evidovaný správcem daně, jenž je v současné době vymáhán exekučně. Samotný převod vlastnického práva z daňového dlužníka na žalobkyni nemá vůči správci daně žádného vlivu, neboť právní jednání dlužníka týkající se jeho majetku, která dlužník učinil poté, co mu byla doručena výzva k prohlášení majetku, jsou – až na stanovené výjimky – vůči správci daně i dalším osobám, které mají vůči dlužníkovi pohledávku vymahatelnou na základě exekučního titulu, neúčinná (§ 180 odst. 6 daňového řádu).

Co se týče zbývajících žalobních námitek, odkázal žalovaný na str. 4 a násl. svého žalobou napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

Odvolací finanční ředitelství postavilo své žalobou napadené rozhodnutí na neúčinnosti právních jednání dlužníka stanovené v § 180 odst. 6 daňového řádu.

Podle § 180 odst. 6 daňového řádu právní jednání dlužníka týkající se jeho majetku, s výjimkou právního jednání spočívajícího v běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a správy majetku, včetně jeho běžné údržby, které dlužník učinil poté, co mu byla doručena výzva podle odstavce 1, popřípadě výzva podle odstavce 4, jsou vůči správci daně a dalším osobám, které mají proti dlužníkovi pohledávku vymahatelnou na základě exekučního titulu, neúčinné.

K tomu se odborná literatura vyslovila takto: „*Neúčinnost právních úkonů nastává přímo ze zákona a trvá až do zániku vymáhaného nedoplatku. Na základě neúčinnosti právního úkonu se může správce daně na základě exekučního titulu ukládajícího povinnému zaplacení peněžité částky domáhat uspokojení své pohledávky také z majetku, který byl neúčinnými právními úkony převeden na jiného, a to bez dalšího rozhodnutí přímo vůči tomu, kdo nabyt majetek na základě vůči oprávněnému neúčinných právních úkonů povinného.*“ (Ondřej Lichnovský a kol.: Daňový řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2016, str. 674).

Obdobná úprava je obsažena v § 260h o. s. ř., podle něhož právní jednání povinného týkající se jeho majetku, která učinil poté, co bylo předvolanému doručeno předvolání k prohlášení o majetku (§ 260d), jsou vůči oprávněnému neúčinná.

Z tohoto ustanovení občanského soudního řádu plyne, že neúčinnost právních jednání povinného nastává ze zákona. Prokázána je už tím, že k právnímu jednání došlo po doručení předvolání k prohlášení o majetku předvolanému. Oprávněný se jí může důvodně dovolávat, aniž by musela být určena soudním rozhodnutím. Neúčinnost právních jednání povinného podle § 260h má za následek, že se oprávněný může na základě exekučního titulu ukládajícího povinnému zaplacení peněžité částky domáhat uspokojení své pohledávky z majetku, který byl neúčinnými právními jednáními převeden na jiného, a to bez dalšího rozhodnutí přímo vůči tomu, kdo nabyt majetek na základě vůči oprávněnému neúčinným právních jednání povinného. Na nabyvatele tímto způsobem přešla povinnost uspokojit oprávněného z majetku, který na něj byl převeden vůči oprávněnému neúčinným právním jednáním.

Výzvou podle § 180 odst. 1 daňového řádu je výzva k podání prohlášení o majetku, výzvou podle § 180 odst. 4 daňového řádu je výzva ke sdělení změn a doplnění prohlášení o majetku. V daném případě byla výzva Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 23. 1. 2015, čj. 104500/15/2401-80542-403217, k podání prohlášení o majetku podle § 180 odst. 1 daňového řádu doručena dlužníkovi dne 5. 2. 2015. Námitka žalobkyně, že jí obsah výzvy k podání prohlášení o majetku nebyl znám, je irelevantní; podstatné je to, že tato výzva byla doručena dlužníkovi (jejímu otci) a že dlužník byl nadto poučen i podle § 180 odst. 6 daňového řádu.

V přezkoumávané věci by pro žalobkyni svědčilo, kdyby prokázala, že sporované movité věci nabyly od někoho jiného než od svého otce nebo že je sice nabyly od svého otce, ale že se tak stalo před tím, než mu byla doručena výzva k podání prohlášení o majetku.

V žalobě žalobkyně tvrdí, že darovací smlouva ze dne 1. 8. 2015 pouze písemně potvrzovala převod vlastnictví těchto movitých věcí na její osobu.

V darovací smlouvě, která měla být uzavřena dne 1. 8. 2015, ovšem v čl. I. smlouvy dárce Š.K. prohlašuje, že je výlučným vlastníkem veškerého zařízení v rodinném domě ..., a v čl. II. smlouvy se uvádí, že dárce touto smlouvou bezplatně převádí vlastnické právo k movitým a nemovitým věcem a že obdarovaný uvedený dar přijímá do svého výlučného vlastnictví. K tomu soud poznamenává, že darovací smlouvou podle § 2055 odst. 1 občanského zákoníku dárce bezplatně převádí vlastnické právo k věci nebo se zavazuje obdarovanému věc bezplatně převést do vlastnictví a obdarovaný dar nebo nabídku přijímá. Darovací smlouvou se tedy převádí vlastnické právo k věci nebo vzniká závazek věc převést do vlastnictví, darovací smlouvou se však nepotvrzuje převod vlastnického práva nebo závazek věc převést, k nimž došlo někdy v minulosti.

Následně ovšem daňový subjekt Š.K. uvedl a vlastnoručně podepsal, že k 14. 9. 2015 náležel do majetku jeho a jeho manželky J.K. také rodinný dům ..., včetně standardního vybavení. K tomu soud konstatuje, že sotva může současně platit první i druhá varianta. Jestliže by dne 1. 8. 2015 došlo k uzavření darovací smlouvy, jíž se převádí vlastnictví veškerého zařízení v rodinném domě na žalobkyni, daňový subjekt by k 14. 9. 2015 nevlastnil (výlučně nebo se svou manželkou) standardní vybavení rodinného domu. A naopak, kdyby daňový subjekt k 14. 9. 2015 vlastnil standardní vybavení rodinného domu, jak to výslovně prohlásil a stvrdil, pak nemohlo být vlastnictví veškerého zařízení v rodinném domě k 1. 8. 2015 převedeno na žalobkyni, i když ta darovací smlouvu o tom předložila správním orgánům a předkládá ji i soudu. Buď jak buď, ani jedna z těchto variant, které, jak řečeno, sotva mohly platit současně, nehovoří ve prospěch žalobkyně.

Svou roli tu hraje rovněž faktor času. Při soupisu movitých věcí dne 28. 1. 2016 žalobkyně předložila daňovým exekutorům darovací smlouvu ze dne 1. 8. 2015. V návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 9. 2. 2016 žalobkyně své výlučné vlastnické právo k věcem sepsaným do soupisu pod položkami č. 1 – 23 dokládá kopií darovací smlouvy ze dne 1. 8. 2015. V odvolání proti rozhodnutí správce daně o nevykloučení majetku z daňové exekuce datovaném dne 11. 3. 2016 žalobkyně uvádí, že dle projevu vůle ve smyslu čl. II. darovací smlouvy [ze dne 1. 8. 2015] je darován veškerý současný majetek dárce, který dárce vlastnil. Tím je i veškeré zařízení rodinného domu na adrese Prosluněná 108, Dalovice, jak toto stanovuje výslovně čl. I. darovací smlouvy [ze dne 1. 8. 2015]. V žalobě ze dne 19. 10. 2016 žalobkyně opakuje, že dle projevu vůle ve smyslu čl. II. darovací smlouvy [ze dne 1. 8. 2015] je darován veškerý současný majetek dárce, který dárce vlastnil. Tím je i veškeré zařízení rodinného domu na adrese..., jak toto stanovuje výslovně čl. I. darovací smlouvy [ze dne 1. 8. 2015]. Naproti tomu později žalobkyně tvrdila, že akt darování příslušných movitých věcí byl proveden v ústní podobě a jejich předání žalobkyni jejím otcem již dne 5. 11. 2015 (vyjádření ze dne 15. 11. 2016) a že tyto movité věci byly již v ústní podobě darovány její osobě v okamžiku, kdy jí byl darován celý rodinný dům dle darovací smlouvy ze dne 5. 11. 2015 (replika ze dne 14. 12. 2016).

Uvedená změna tvrzení snižuje věrohodnost žalobčiny argumentace. Z hlediska toho, oč skutečně v tomto sporu jde, se ovšem jedná o věc nerozhodnou. Byla-li žalobkyně obdarována otcem, je podstatné, zda k tomu došlo do doby, než byla dlužníkovi doručena

výzva k podání prohlášení o majetku. Stalo-li se tak po tomto datu (tj. po 5. 2. 2015), je pro tento spor vcelku irrelevantní, zda to bylo 1. 8. 2015 nebo 5. 11. 2015.

Žalobkyni by svědčilo i to, kdyby zde šlo o výjimku z právních jednání podle § 180 odst. 6 daňového řádu. V tomto ohledu je žalobčina námitka naprosto obecná. Z tohoto důvodu také soud jen povšechně uvádí, že darování veškerého zařízení v rodinném domě rozhodně není právním jednáním dlužníka spočívajícím toliko v uspokojování základních životních potřeb.

Vedle toho žalobkyně v žalobě tvrdila, že vybavení domácnosti na adrese ..., využívala dávno před zahájením daňové exekuce na daňového dlužníka a že tyto věci již před datem 23. 1. 2015 užívala jako vlastník. K tomu soud uvádí, že využívat něco nebo užívat něco jako vlastník není totéž jako něco vlastnit. I kdyby ovšem žalobkyně uvedenými slovy chtěla vyjádřit to, že dávno před zahájením daňové exekuce či již přede dnem 23. 1. 2015 vlastnila movité věci uvedené pod položkou č. 1 až 23 výše uvedeného soupisu majetku, tak tuto skutkovou verzi nijak neprokázala. V rozporu s ní je totiž prakticky všechno, co se ve správním spisu nachází a co bylo žalobkyní předloženo soudu. Podle *Darovací smlouvy na celý, veškerý majetek vzor* mělo být veškeré zařízení v rodinném domě ... převedeno na žalobkyni dne 1. 8. 2015. Podle *Soupisu majetku Š.K.a manželky J.K. (SJM)*, měl standardní vybavení tohoto rodinného domu ke dni 14. 9. 2015 vlastnit otec žalobkyně nebo její rodiče společně. Podle darovací smlouvy týkající se nemovitostí zapsaných na LV č. 145 pro k.ú. Všeborovice mělo být dle žalobčiny interpretace na ni veškeré zařízení v uvedeném rodinném domě převedeno dne 5. 11. 2015. Nic z toho, co bylo předloženo či navrženo správním orgánům a/nebo soudu, však neprokazuje, že by žalobkyně vlastnila sporné movité věci před tím, než byla jejímu otci doručena výzva k podání prohlášení o majetku.

Žalobkyně se dovolává i právního názoru, který byl v roce 2013 vysloven v komentáři k daňovému řádu, jehož autory jsou J.K. a A.K. Podle názoru těchto autorů se vyloučení majetku z daňové exekuce provede v řízení zahájeném na návrh toho, jemuž svědčí právo k majetku, avšak správce daně je povinen zahájit řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce i z moci úřední, jestliže v rámci vlastní činnosti zjistí, že nařídil daňovou exekuci i ohledně majetku, který nepřipouští provedení nedobrovolného vybrání. K tomu je třeba podotknout, že v daném případě bylo řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce zahájeno na návrh žalobkyně, není tu proto žádný prostor k úvahám, zda, resp. za jakých podmínek je správce daně povinen zahajovat řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce z moci úřední.

Soud nemůže akceptovat ani zcela nekonkrétní výtky, že (i) řízení je postiženo procesní vadou, která mohla mít za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí ve věci, že (ii) správní orgán dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním či že (iii) na základě těchto nesprávných a nedostatečných skutkových zjištění spočívá rozhodnutí na nesprávném právním posouzení.

Vzhledem k uvedenému považuje soud žalobčiny námitky za nedůvodné.

K výzvě soudu se žalobkyně vyjádřila tak, že souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání s výhradou provedení důkazů výsledkem jejích rodičů Š.K. a J.K. Jen pro

případ, že by příslušný senát krajského soudu neshledal opodstatněnost provedení těchto důkazů, souhlasila žalobkyně s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

K tomu soud uvádí, že i ve správním soudnictví se důkazy provádějí k prokázání tvrzení účastníků řízení [§ 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a § 120 odst. 1 věta první o. s. ř.]. Prokazovat je třeba tvrzení mezi účastníky sporná a pro věc relevantní. Návrh na provedení důkazu musí být nejen dostatečně konkrétní, ale také musí být jednoznačně a srozumitelně spojen se spornou skutečností, k jejímuž objasnění by měl navrhovaný důkaz přispět (důkazní relevance). V žalobě žalobkyně nenavrhovala provést důkaz výsledkem svých rodičů. Ve vyjádření ze dne 15. 11. 2016 žalobkyně navrhla výslech svého otce k aktu darování movitých věcí. Akt darování příslušných movitých věcí byl podle tvrzení žalobkyně obsaženého v uvedeném vyjádření proveden v ústní podobě a jejich předáním žalobkyni jejím otcem již dne 5. 11. 2015. K tomu je na místě konstatovat, že i kdyby otec žalobkyně vypověděl, že k darování movitých věcí došlo dne 5. 11. 2015 (a tím potvrdil žalobčino nové tvrzení a současně vyvrátil její předchozí tvrzení uplatněné vůči správním orgánům a vůči soudu v žalobě), v přezkoumávané věci by to, jak dovozeno výše, nic nezměnilo. Ve vyjádření ze dne 15. 11. 2016 žalobkyně dále navrhla výslech svých rodičů k tomu, že se jedná o věci, které trvale používá a k nimž má citový vztah. K tomu je pak na místě konstatovat, že pro daný případ jsou, jak opět dovozeno výše, rozhodné jiné skutečnosti, než že žalobkyně předmětné movité věci trvale používá a má k nim citový vztah. V replice žalobkyně navrhla výslech svých rodičů, *aby mohla účinnost právního jednání coby obdarované dokázat*. K tomu je nutno konstatovat, že dokazováním se zjišťuje skutkový stav, nikoli, jako je tomu v případě účinnosti právního jednání, jeho právní hodnocení. K uvedenému je třeba dodat, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí. Veškerá snaha soudu o zjištění skutkového stavu, a to jak interpretací podkladů (zejména správních spisů, žaloby a vyjádření žalovaného správního orgánu), tak i případným dokazováním, by měla směřovat ke zjištění takového obrazu případu, jak ho mohl (resp. měl) zjistit správní orgán. Jestliže však žalobkyně správním orgánům tvrdila a prokazovala nabytí vlastnictví k předmětným movitým věcem darovací smlouvou ze dne 1. 8. 2015, soud jím těžko může vyčítat, že vzaly žalobkyni za slovo.

Soud tedy nevidí žádný racionální důvod, proč by měl rodiče žalobkyně vyslýchat, a proto přistoupil k rozhodnutí o věci samé bez jednání.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Otec žalobkyně Š.K. nevyužil možnosti stát se osobou zúčastněnou na řízení.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení

neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 21. listopadu 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.